

δρον ἐνθ' ἡκῆς δεκτῆς ἐπὶ τῶν 37 ἀριθμῶν τῆς ῥολίνης, ἀποτιούσης 35 ἀνθ' ἑνός.

Ὡ τοῦ θαύματος! τὸ σφαιρίδιον πίπτει ἐν τῷ 0! Ἐπὶ τῆς ἀπουσίας τοῦ δὲν εἶχε πέσει ἐν τῷ μηδενικῷ, ἀλλ' ἐπερίμενεν αὐτὸν ἵνα πέσῃ ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ! Ὡστε ὁ οἰνοβαρὴς παίκτης ἐκέρδησεν ἑτέρα 315 εἰκοσάφραγκα.

Ὅλοι τότε, ὅλοι ἀνεξαίρετως, ἔβαλον χασμωδῖαν ἐκ πλῆξεως· τινὲς ἀνέκραζον, quelle insolente fortune (ὦ, τῆς ἀναιδοῦς τύχης!)

Τοιαύτας ὄντως ἀναιδεῖας πράττει ἡ τύχη, ὅταν εὐνοήσῃ· ἀλλὰ καὶ χείρονας τούτων, ὅταν θελήσῃ, νὰ κατατρέξῃ· ὅστις δ' ἂν τὴν μεμψθῇ διὰ τοῦτο εἶνε μωρὸς ἐξάπαντος, ἀφοῦ ὑπάρχει γνωστὴ ἡ τυφλότης καὶ ἡ ἀλογία της.

Δὲν εἶδα πλέον τὸν εὐτυχῇ ἐκείνον παίκτην, ἀλλ' ἐάν ποτε ἐπανῆλθεν εἰς τὸ παίγνιον, ἀναμφιβόλως θὰ ἔχασεν ὅσα τότε εἶχε κερδήσει, ἴσως δὲ καὶ πολλῶ πλείονα. Πολλάκις οἱ ἐπιτηρηταὶ τοῦ κυβευτηρίου εἶδον τοιούτους εὐτυχεῖς παίκτας γηθοσύνως ἀναχωροῦντας, καὶ εἶπον γηθοσύνως καὶ αὐτοί· „Πάλιν ὀπίσω θὰ τὰ φέρουν· ἂν ὅχι σήμερον, αὔριον· ἂν ὅχι αὔριον, μεθαύριον· ἂν οὔτε μεθαύριον, μετὰ μίαν ἐβδομάδα, μετὰ ἐν ἔτος, μετὰ πέντε ἔτη, ἐκ τὸς ἂν ἄκοντες ἐμποδισθῶσιν ἢ ἀποθάνωσι.“

Καὶ τότε ἐγένετο ἐν Μονοίκῳ λόγος περὶ τινος Ἰσπανοῦ, κερδήσαντος κατὰ τὰ προλαβόντα ἔτη ἐκ τῶν κυβευτηρίων δύο ἑκατομύρια φράγκων, ἀλλὰ, κατὰ τὸ ἀρχαῖον λόγιον, τοῦ ὁστράκου μεταπεσόντος ἀκολούθως, ὁ Ἰσπανὸς αὐτὸς ἐκεῖνος ἔμεινεν ἄνευ ὀβολοῦ· δὲν εἶχε δὲ πῶς ν' ἀναχωρήσῃ, καὶ ἡ ἐταίρια τῷ ἐχορήγησε τὰ ὀδοιπορικὰ μέχρι τῆς πατρίδος του.

Περιέγραψα ἤδη διὰ βραχέων τὸν περίξ τοῦ καταγωγίου ἐκείνου παράδεισον· ἀλλ' ὀφείλω νὰ προσθέσω, ὅτι μετὰ τῶν ἀνθοφόρων δένδρων ἀπαντᾷ ἐν αὐτῷ καὶ τὸ δῆ ὑπὸ τῶν ἀράβων ποιητῶν ἀναφερόμενον Οὐάκ-οὐάκ, οὗτινος οἱ καρποὶ εἶνε πλάσματα ἀνθρώπινα, κρεμάμενα ἀπὸ τῆς κόμης, ὡς κολοκύνθια ἀπὸ τοῦ μίσχου των. Καὶ ἐνῷ λοιπὸν περιέρχεται θαυμάζων τὴν ὠραίαν ἐκείνην φύσιν ὑπὸ τῆς τέχνης ἐξαισιῶς ἡγλαϊσμένην, αἰφνης, εἰς τὴν καμπὴν βαθυσκίου τινὸς ἀτραποῦ, συμβαίνει νὰ ἴδῃς ἐμπρὸς σου ἕνα ἀπηγγονισμένον, ἢ ἕνα αἱματοκυλισμένον ἐπὶ τῆς πρασίνης πᾶς· τοιοῦτοι δὲ ὠραῖοι καρποὶ συλλέγονται ἐν τοῖς ἡλυσταῖς τοῦ Μονοίκου περὶ τοὺς ἑκατὸν κατ' ἔτος· ὥστε, ὡς βλέπετε, τὰ περὶ τοῦ δένδρου οὐάκ-οὐάκ θυρούμενα δὲν εἶνε τὸ παράπαν μυθώδη.

Τοσαῦτα τὰ θύματα τῆς κυβείας. Ἀκούω δὲ ὅτι καὶ

ἐν Ἀθῆναις, πλὴν τῶν οἰκογενειακῶν κύκλων, οἵτινες κυρίαν ἔχουν ψυχαγωγίαν τὸ χαρτοπαίγνιον, ὑπάρχουν καὶ κοινὰ κυβευτήρια παντοειδῆ, ἐν οἷς καὶ τὸ τῆς ῥολίνης. Καὶ ἀκούω πρὸς τούτοις, ὅτι ἡ ἀθηναϊκὴ ῥολίνα ἔχει 24 ἀριθμούς, ἐν οἷς δύο μηδενικά. Ἀλλοίμονον, ἀλλοίμονον! Φαντάσθητε· ἀφοῦ ἡ ῥολίνα τοῦ Μονοίκου, ἐν καὶ μόνον μηδενικὸν ἔχουσα ἐντὸς 36 ἀριθμῶν, στέλλει κατ' ἔτος εἰς τὸν ἄδην τοσοῦτους ἀπεγνωσμένους, τί δύνανται νὰ ἐλπίσωσιν ὅσοι τολμοῦν νὰ παλαίσωσι πρὸς τὰς τῶν Ἀθηνῶν, ἐχούσας ἐν μηδενικόν, ταῦτ' εἰπεῖν ἐν σφετεριστικόν, ὅχι πρὸς 36, ἀλλὰ πρὸς 12 ἀριθμούς! Ἄν οὕτως ἔχῃ τῶνόν τι, εἶνε φρικτὴ ἢ κατὰχρησις. Καὶ τοῦτο μὲν ἐπὶ τοῦ ἄβακος τῶν ἀριθμῶν· ἐπὶ δὲ τοῦ ἄβακος τῶν ναι ἢ ὅχι (rouge ou noir, pair ou impair, manque ou passe) ἢ μὲν ῥολίνα τοῦ Μονοίκου παρέχει 18 ἐλπίδας ἐντὸς 18 καὶ ἡμισείας ἀπωλειῶν,

αἱ δὲ ἀθηναϊκαί, 12 ἐλπίδας ἐντὸς 13 καὶ ἡμισείας ἀπωλειῶν. Τοῦτο εἶνε αὐτόχρημα ὀλεθρὸς, ὃν ἂν ἡ ἀστυνομία δὲν δύναται νὰ ἐκτρέψῃ, ὀφείλει τοῦλάχιστον νὰ περιστείλῃ, κατὰ τὰ κανονισμένα ὑπὸ τοῦ ἐν Μονοίκῳ Βεελ-ζεβούλ.

Παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις οἱ Ἕλληνες δυσφημοῦμεθαὶ ὡς χαρτοπαῖκται ἀχαλίωτοι· δὲν ἀδμονεῖτε; Εἰς τὴν

ΚΥΝΟΒΟΥΛΙΟΝ.

δυσφημίαν ταύτην δίδει ἴσως κύρος ὅτι γίνεται ἀληθῶς παρ' ἡμῖν κατὰ τὴν παραμονὴν παντὸς νέου ἔτους. Οἱ πλείστοι πιστεύουν ὅτι ἐάν κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην φανῇ εὐνους ἢ τύχη πρὸς αὐτοὺς, θὰ ἔχωσι τὴν εὐνοίαν της κατ' ὅλον τὸν ἐπὶ θύραις ἐνιαυτόν. Καὶ τοῦτο, ἐνῷ ἡ τύχη πανθομολογεῖται ὡς τυφλή, ἄλογος καὶ ἀλλοπρόσαλλος. Καὶ τοῦτο ἐνῷ προφανῇ ὑπάρχουν τὰ παραδείγματα, ὅτι πλείστοι εὐνοηθέντες ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον τῆς παραμονῆς, ὑπῆρξαν κατ' ὅλον τὸ εἶσιν ἔτος κακοδαίμονες, ἐνῷ πλείστοι ἀτυχήσαντες κατὰ τὴν χαρτοπαίξιαν τῶν ἐκείνην, εἶδον κατὰ τὸ ἐπελθὼν ἔτος τὰ πάντα πρὸς αὐτοὺς αἰσιώτατα. Ἀλλ' ὅχι· ἡ πρόληψις ἐπιμένει, καὶ ὅλοι λοιπὸν ἐκδίδονται κατ' ἐκείνην τὴν παραμονὴν εἰς τὸ σοῦ παίρνω ἢ μοῦ παίρνεις· τὸ δὲ χεῖριστον, τοὺς βλέπουν καὶ τὰ τέκνα των, ἐνήλικά τε καὶ ἀνήλικα, ἐκδιδομένους εἰς τοιαύτην πρόληψιν ἀναξίαν νόων πεφωτισμένων ἢ ψυχῶν ἐξηυγενισμένων.

Τὸ χαρτοπαίγνιον, ὡς παιδιὰ ἀπλῆ, δὲν θὰ ἦτο ἀξιόμιστον, διότι πράγματι ἐν ὥρᾳ ἀργίας ψυχαγωγεῖ· ἀλλὰ τὸ κατέστησε καταχθόνιον ἢ δι' αὐτοῦ ἀσκουμένη φιλοκέρδεια. Τὸ κριτήριον περὶ ἀξιόμιστου ἢ μὴ, ἔγκειται εἰς τὴν ἐνθ' ἡκῆν (enjeu)· εἰς ὀβολός, ἢ τὸ πλεον ἐνὸς ὀβολοῦ μαρτυροῦν ἂν πρὸς παιδιάν, ἢ πρὸς χρημα-